

Kampen är aldrig över

En lärdom från den förföljda kyrkan som du kan dela i gudstjänsten

När mitt flyg tog mark efter en resa i Mellanöstern, så drog jag en lättnadens suck. Jag var tillbaka i tryggheten, där jag inte behövde se mig om eller vara försiktig med vad jag sa eller vart jag gick. Jag var tillbaka i Storbritannien, som har religionsfrihet och jag bad till Gud: "Tack Herre för de män och kvinnor som kämpade för att ge mig denna frihet. Tack Gud att de vann!"

Sedan kom tre händelser efter varandra som fick mig att tänka om:

Jag var på en konstutställning och såg en målning som fått namnet "Skrädd man till häst". Jag letade upp konstnären och sa: "Är det aposteln Paulus på Damaskusvägen som du porträtterat?" Jag trodde att han skulle bli nöjd med att jag listat ut det, men skräckslaget tittade han på mig, och såg sig omkring när han viskade sa: "Håll tyst för Guds skull. Vill du att jag ska bli stämplad som en religiös konstnär? Då skulle jag aldrig få något mer sålt."

Kort därefter talade jag med en präst, som hade ansvaret för en stor kyrka i min stad. Kyrkan hade precis mottagit en stor summa pengar från staten för att renovera en kyrkolokal. Prästen berättade oberört: "Vi fick skriva på ett avtal där vi lovade att tillgängliggöra kyrkan för alla religioner och att vi inte skulle försöka omvända någon. Men vi skrev villigt under. Vi önskar bara att vara en resurs i samhället."

Slutligen i samma vecka, tittade jag på en intervju med den brittiske premiärministern Tony Blair. Intervjuaren David Frost kastade lite nonchalant in denna fråga i slutet av utfrågningen angående politiken mot Irak: "Ber du tillsammans med president Bush?" Blair, känd som en sann kristen, blinkade och sa: "Vad menar du med att be?" Frost svarade; "Du vet, be till Gud som kristna gör." Uppenbart kalkylerande med att hans opinionssiffror skulle dyka om han medgav att han bad, så svarade Blair kort: "Mr Bush jobbar för fred på sitt sätt, och jag jobbar för fred på mitt sätt."

Plötsligt gick det upp för mig att jag var tvungen att kämpa för religiös frihet i mitt eget land.

Jag hade trott att vi var i hamn och att jag kunde vara trygg på grund av vår lagstiftning. Men nej, det blev tydligt genom båda händelserna, med konstnären och premiärministern: Att i ett offentligt sammanhang erkänna sin kristna tro är detsamma som att begå professionellt eller politiskt självmord. När hade samhället jag lever i plötsligt blivit så fördömande? Och prästen som helt bekymmerslöst gav upp rätten att evangelisera, utan en tanke på vad det skulle komma att kosta i det långa loppet? Hur kunde han vara så omedveten om vilken frihet han just av sagt sig med sin underskrift?

Religionsfriheten behöver alltid värnas och skyddas, oavsett var i världen man bor. Det lärde jag mig av en kristen palestiniern, som sa: "Frihet är en skör sak. Religionsfrihet handlar inte om att ha 'rätt' lagar för att skydda tron, det är en myt. Nej, religion skyddas inte av lagar, utan av ett klimat av respekt och öppenhet som garanterar att lagarna tillämpas korrekt. En och samma lag kan användas både för och emot kristna. Kristna måste därför alltid kämpa för att se till att klimatet förblir tolerant. Det har ingen betydelse vilket land du bor i, för även du lever i en kultur som hatar Kristus. Det är din strid. Varje kristen på jorden har samma strid, oavsett om de tillhör så kallade kristna samhällen, eller inte".

Hon har rätt. Ett fördömande klimat gentemot kristna har smugit sig in i västerländska kulturer, även i uppenbart kristna sådana. Vi befinner oss i strid också på vår egen hemmaplan. Den förföljda kyrkan öppnade mina ögon för den striden!

Av *Ronald Boyd-MacMillan*

Ur boken "15 lärdomar från den förföljda kyrkan gett mig"

Open Doors

I tjänst för världens förföljda kristna

